

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Danuty J.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości , o uchylenie uchwał,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 kwietnia 2011 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 października 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną od wyroku tego Sądu z dnia 23 czerwca 2010 r. wniesioną w dniu 21 września 2010 r. osobiście przez powódkę. Wskazał, że zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. wobec powódki ma zastosowanie obligatoryjne zastępstwo procesowe przez adwokata lub radcę prawnego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, które dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Z tych względów skarga kasacyjna wniesiona osobiście przez powódkę podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 4 k.p.c. jako niedopuszczalna.

W zażaleniu pełnomocnik powódki zarzucając naruszenie art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950r.(Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. – dalej: „Konwencja o ochronie praw człowieka”) wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Wbrew zawartym w nim twierdzeniom, przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej wniesionej osobiście przez powódkę nie było zaniechanie złożenia „zapowiedzi skargi” przez radcę prawnego M. G. reprezentującą powódkę w postępowaniu apelacyjnym, bowiem zarówno pełnomocnik z urzędu jak i powódka osobiście złożyły w terminie skuteczny wniosek o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem Sądu drugiej instancji. Pełnomocnictwo procesowe, zarówno z wyboru, jak i z urzędu upoważniające do reprezentowania strony przed Sądem drugiej instancji upoważnia pełnomocnika do złożenia takiego wniosku. Także przewidziany w art. 87¹ § 1 k.p.c. przymus adwokacko-radcowski nie dotyczy tej czynności (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2006 r. II UZ 6/06, OSNP 2007/11-12/174, z dnia 18 stycznia 2008r. V CZ 122/07 i z dnia 5 listopada 2009 r. I CZ 66/09, nie publ.). Z tych względów zarówno wniosek pełnomocnika z urzędu powódki jak i samej powódki złożone na podstawie art. 387 § 3 k.p.c. były skuteczne i w ich wyniku nastąpiło doręczenie odpisu wyroku Sądu drugiej instancji z uzasadnieniem.

Jednakże zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. powódka nie była uprawniona do wniesienia osobiście skargi kasacyjnej wobec obowiązującego w tym przedmiocie przymusu adwokacko-radcowskiego i z tych przyczyn jej skarga została odrzucona jako niedopuszczalna. Jedynie ta okoliczność może być zatem przedmiotem badania i oceny Sądu Najwyższego w ramach rozpoznawania zażalenia na odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 87¹ § 1 k.p.c., gdyż tylko ona była przyczyną odrzucenia skargi. Zaskarżone postanowienie nie narusza powyższych przepisów, jak również nie narusza wskazanych w zażaleniu przepisów art. 45 ust.1 Konstytucji RP ani art. 6 ust.1 Konwencji o ochronie praw człowieka. Naruszenie przez stronę obowiązujących przepisów proceduralnych regulujących zaskarżalność orzeczenia sądu drugiej instancji nie uzasadnia oceny o pozbawieniu strony możliwości sprawiedliwego rozpoznania jej sprawy przez sąd (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1998 r. II CZ 114/98, OSNC 1999/2/42).

Bez znaczenia dla oceny zasadności zaskarżonego postanowienia jest także powołane w zażaleniu stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 21 września 2000 r. III CZP 14/00 (OSNC 2001/2/21) stwierdzające, że adwokat ustanowiony dla strony przez sąd może odmówić sporządzenia kasacji (obecnie skargi kasacyjnej), jeżeli byłaby ona niedopuszczalna lub oczywiście bezzasadna. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego rozpoznającego zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej wniesionej bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego jest bowiem tylko to, czy rzeczywiście naruszony został przepis art. 87¹ § 1 k.p.c., natomiast poza tą oceną muszą pozostać przyczyny, z powodu których strona przepis ten naruszyła.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.